

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Jitky Zavřelové a Michala Mazance, v právní věci žalobkyně: **Z. S.**, zastoupená Mgr. Ing. Štěpánem Dražkou, advokátem se sídlem Orlí 483/1, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Malinovského náměstí 3, Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) MASADA, a.s.**, se sídlem Sportovní 586/2c, Brno, **II) KOBE RESTAURANTS s.r.o.**, se sídlem Václavské náměstí 837/11, Praha 1, zastoupená JUDr. Richardem Tomankem, se sídlem Hlinky 57/142a, Brno, **III) Nejvyšší správní soud**, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, **IV) J. V.**, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2018, čj. MMB/0149039/2018, sp. zn. OUSR/MMB/0116580/2018/2, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení II) proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 8. 2020, čj. 62 A 76/2018-178, o návrhu osoby zúčastněné na řízení II) na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I. Návrh osoby zúčastněné na řízení II) na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**
- II. Osobě zúčastněné na řízení II) **s e u k l á d á** povinnost zaplatit soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajský soud v Brně shora uvedeným rozsudkem vyhověl žalobkyni a zrušil v záhlaví označené rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části města Brno, Brno-střed, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 5. 1. 2018, čj. MCBS/2017/0215201/VILD, sp. zn. 3200/MCBS/2017/0032115, kterým byla osobě zúčastněné na řízení II) povolena stavba – změna dokončené stavby stavebními úpravami s názvem: „RESTAURACE KOBE“, n. S. X, č. p. X, pozemek parc. čís. X, k. ú. M., obec B. Žalovanému soud zároveň uložil povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

[2] Základním důvodem zrušujícího rozsudku byl fakt, že se žalovaný nezabýval otázkou, jakým způsobem byly získány souhlasy vlastníků se stavbou (změnou dokončené stavby stavebními úpravami), čímž odmítl přezkoumat vznik práva stavebníka provést stavbu. Žalovaný pochybil, pokud nezohlednil způsob získání listin a jejich formu, které podle krajského soudu nepředstavují výsledek většinového rozhodnutí svolaného shromáždění vlastníků jednotek, ani výsledek hlasování mimo zasedání postupem stanoveným občanským zákoníkem.

[3] Osoba zúčastněná na řízení II) (dále „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností. Současně podala návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, ve kterém uvedla, že již investovala nemalé prostředky do úprav prostorů, které mají sloužit k jejímu budoucímu podnikání, a že jde o prostory, které má v podnájmu a každý den jí tak narůstá ztráta, již sama nezapříčinila. Z hlediska ochrany veřejného zájmu zastoupeného ve stavebním řízení lze dle jejího názoru konstatovat, že jestliže příslušný stavební úřad vydal veřejnoprávní povolení k provedení stavby, není jejím prováděním dotčen žádný veřejný zájem a podmínka bezrozpornosti s důležitým veřejným zájmem vyžadovaná § 73 odst. 2 s. ř. s. je splněna. Z hlediska újmy, která by mohla vzniknout žalobkyni, poukazuje stěžovatelka na to, že žalobkyně má trvalé bydliště na jiné adrese, než je adresa nemovitosti, jejíž úprava je předmětem řízení, a nadto se její byt nachází na opačné straně domu a v jiném podlaží než bytová jednotka, jež je předmětem stavebních úprav. Uvedená újma je tak způsobena nemožností dokončit práce a v pronajatém prostoru podnikat, přičemž zároveň není osoby, které by hrozila újma, a není ohrožen ani žádný důležitý veřejný zájem. Proto jsou dle stěžovatelky splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku ve smyslu ustanovení § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s.

[4] K návrhu na přiznání odkladného účinku se vyjádřila pouze žalobkyně, podle níž stěžovatelka splnila svoji povinnost pouze v rovině tvrzení, nikoli v rovině důkazní. V této souvislosti odkázala na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2020, čj. 1 As 27/2012-32. Žalobkyně nesouhlasila ani s tvrzením stěžovatelky o vzniku újmy, přičemž upozornila na to, že hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická či bagatelní. Tvrzení o vzniku újmy placením nájmu má žalobkyně za nepravděpodobné, neboť podle ní v prostorách, za které by stěžovatelka měla platit nájem, provozuje pohostinskou činnost jiná společnost, Perform Restaurants s.r.o.

[5] Ani tvrzení stěžovatelky, že již investovala nemalé prostředky do úprav prostorů, nesvědčí dle žalobkyně o její újmě, neboť je pravděpodobné, že prostředky investované do nemovitosti, nejsou žádným způsobem konzumované a zůstávají na stejné hodnotě. Navíc tak stěžovatelka činila v době, kdy již byla podána žaloba, a její investice tak byly nejisté. Zároveň má nejisté postavení i z titulu pouhého podnájemního vztahu. Stěžovatelka měla možnost dokončit práce a v pronajatém prostoru podnikat, místo toho tam podniká jiná společnost. Navíc stavební úpravy nejsou dle názoru žalobkyně provedeny v souladu s vydaným stavebním povolením. Stěžovatelce tak dle žalobkyně nová újma za nájem nevzniká, případně ji neprokázala. Újma, která již vznikla, nemá na posouzení návrhu odkladného účinku vliv.

[6] Výkonem napadeného rozsudku dle žalobkyně nedojde k žádnému nevratnému či obtížně zhojitelnému bezprostřednímu zásahu do práv stěžovatelky. Jde v podstatě pouze o zachování stávajícího *statu quo*. V takových případech ovšem není namístě prostřednictvím mimořádného institutu odkladného účinku prolamovat právní moc rozsudku krajského soudu, jak plyne z usnesení ze dne 22. 4. 2020, čj. 1 As 141/2020-29.

[7] Žalobkyně je naopak přesvědčena o tom, že pokud by kasační soud odkladný účinek kasační stížnosti přiznal, mohlo by dojít k obtížně řešitelné situaci. Bude započata realizace stavby, ačkoliv příslušné rozhodnutí bylo krajským soudem pro nezákonnost zrušeno. To by mohlo vést nejen k narušení zájmů chráněných stavebním zákonem, ale též k zásahu do práv dotčených osob, tedy zejména vlastníků sousedních nemovitostí, a vyvolat tak nepoměrně větší újmu, než je újma stěžovatele spojená s tím, že musí strpět zdržení stavebního řízení a realizace stavby.

[8] Nejvyšší správní soud návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyhověl z následujících důvodů. Úvodem soud předesílá, že podle § 107 odst. 1 s. ř. s., nemá kasační

pokračování

stížnost odkladný účinek, ten však může být na návrh stěžovatele přiznán za přiměřeného užití § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Kromě formální podmínky, již je podání návrhu, je tedy v souladu se zmiňovaným ustanovením pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nutné kumulativní splnění tří podmínek: (1) výkon nebo jiné právní následky musejí pro stěžovatele znamenat újmu, (2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, čj. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS). Návrh na přiznání odkladného účinku musí být dostatečně individualizován a osvědčen, protože je to stěžovatel, který je povinen tvrdit a osvědčit první z předpokladů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tj. že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro něj znamenaly újmu, přičemž hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická a bagatelní (viz usnesení ze dne 3. 10. 2017, čj. 9 Afs 275/2017-20).

[9] Přiznání odkladného účinku se tedy posuzuje podle hrozící újmy a nemá na něj žádný vliv argumentace pojíci se k věcnému posouzení samotné kasační stížnosti. Zdejší soud se proto v tomto okamžiku nezabýval tvrzenou nezákonností rozsudku krajského soudu.

[10] Důvodem pro nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti v této věci je neunesení břemene v rovině tvrzení a především v rovině osvědčení hrozící újmy ze strany stěžovatelky (první ze tří výše popsaných podmínek). Hrozící újmu má podle stěžovatelky představovat nemožnost dokončit práce a v pronajatém prostoru podnikat, přičemž již investovala nemalé prostředky do úprav a současně musí stále platit nájem. Každý den jí tak narůstá ztráta, již sama nezapříčinila.

[11] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 27/2012-32, na něž odkázala i žalobkyně, a již citovaného usnesení čj. 9 Afs 275/2017-20, musí být tvrzení stěžovatelky dostatečně individualizované, konkrétní a podrobné. Zároveň musí zahrnovat vysvětlení, v čem újma spočívá a vymezení jejího rozsahu. Stěžovatelka sice tvrdila, v čem má její újma spočívat (investované prostředky a placení nájmu), avšak nikterak tvrzenou újmu nespécifikovala ani nevyčíslila, čímž nedostála povinnosti konkrétního a podrobného tvrzení ani povinnosti vymezení rozsah tvrzené újmy. Nadto stěžovatelka nic netvrdila a nedoložila ani ohledně svých majetkových poměrů, které jsou při posouzení toho typu újmy rovněž relevantní.

[12] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka své nedostatečné tvrzení vzniku újmy nedokládá žádnými listinami ani jinými relevantními podklady (v úvahu by přicházely např. faktury na již provedené stavební úpravy či podnájemní smlouva s určenou výší pravidelného nájemného a doklady o již zaplaceném nájemném), je zřejmé, že neunesla ani břemeno osvědčení. Uvedené zcela správně namítala i žalobkyně, byť nepřesně mluvila o neunesení břemene v rovině důkazní, namísto osvědčení, jež představuje nižší standard dokazování, pro něž ani není třeba nařizovat ústní jednání.

[13] K argumentaci stěžovatelky, že vydal-li příslušný stavební úřad veřejnoprávní povolení k provedení stavby, není jejím prováděním dotčen žádný veřejný zájem a podmínka bezrozpornosti s důležitým veřejným zájmem vyžadovaná § 73 odst. 2 s. ř. s. je splněna, Nejvyšší správní soud uvádí, že jde o argumentaci zcela nesprávnou. Nelze odhlížet od toho, že zmiňované veřejnoprávní povolení v současné době není pravomocné právě v důsledku napadeného rozsudku krajského soudu, jenž zrušil rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost. Provádění stavby na základě nepravomocného povolení, před rozhodnutím žalovaného jako odvolacího orgánu, by jistě bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[14] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím však zdejší soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, čj. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

[15] Podání návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá soudnímu poplatku ve výši 1 000 Kč, a to podle položky 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích je poplatek splatný vznikem poplatkové povinnosti. Povinnost zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit [§ 4 odst. 1 písm. h) zákona o soudních poplatcích, *per analogiam*; srov. k tomu též usnesení čj. 1 As 27/2012-32]. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto usnesení.

[16] Poplatek lze zaplatit buď vylepením kolků na příslušném tiskopisu (viz níže), nebo bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: 3703 – 46127621/0710, vedený u České národní banky, pobočka Brno. **Závazný variabilní symbol** pro identifikaci platby je **1080417420**. Nebude-li soudní poplatek včas dobrovolně zaplacen, bude vymáhán.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 13. října 2020

Milan Podhrázký
předseda senátu